

[Formanden.]

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til den højtærede Justitsminister, for at han kan faa Lejlighed til at fremsætte det anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (E. Thune-Jacobsen):

Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 219 af 1. Maj 1940, Lov Nr. 388 af 22. Juli 1940 og Lov Nr. 14 af 18. Januar 1941.*

Forslagets § 1, om Ændring i den førstnævnte Lov, der omhandler skærpet Straf for visse Overtrædelser af Borgerlig Straffelov og Ændring af Politilovgivningen, tager Sigte paa at give Mulighed for ogsaa i Sager om Overtrædelse af Politivedtægternes Bestemmelser at kunne anvende de særlige processuelle Retsmidler, som er hjemlede i Retsplejelovens Kapitler 68, 69, 71 og 72, nemlig Beslaglæggelse, Ransagning, Anholdelse og Fængsling, og som ikke uden særlig Bestemmelse herom kan anvendes uden for de alvorligere Straffesager, i hvilke Paatale er henlagt til Statsadvokaterne.

Ved Loven af 1. Maj 1940 blev disse Retsmidler gjort anvendelige i Sager om Overtrædelse af de i Lovens § 2, Stk. 1, omhandlede af Justitsministeren, Politidirektøren og Politimestrene udstedte Bekendtgørelser til Sikring af den offentlige Orden, Fred og Sikkerhed, idet man dengang regnede med, at de særlige Foranstaltninger, som den ekstraordinære Situation vilde kræve, vilde blive truffet ved saadanne Bekendtgørelser. Derimod var man af den Opfattelse, at de ekstraordinære Forhold ikke i særlig Grad vilde paavirke de Forhold, der behandles som Overtrædelse af Politivedtægternes Bestemmelser. I den forløbne Tid har det imidlertid vist sig, at en Del Tilfælde af Slagsmaal, Sammenstød o. lign., som under de nuværende Forhold maa anses for særlig strafværdige, er blevet straffet efter Politivedtægternes Bestemmelser om Beruselse og Gade- og Værtshusorden, og det har i flere Tilfælde i saadanne Sager vist sig uheldigt, at de for nævnte særlige Retsmidler, derunder navnlig Fængsling, ikke har været anvendelige.

Tilsvarende Adgang til Anholdelse, Fængsling, Beslaglæggelse og Ransagning i Politisager er foruden ved Overtrædelse af de ekstraordinære Politibekendtgørelser hjemlet i en Række andre Love, f. Eks. i den nye Fremmedlov og i de forskellige Kriselove, deriblandt Prisolven, Lov om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, Vareforsyning m. v. og Lov om ekstraordinære

Foranstaltninger vedrørende Skibsfarten. Nogen Betænkelighed ved at udvide disse Retsmidlers Anvendelse til Sager om Overtrædelse af Politivedtægterne ses der ikke at være, idet Fængsling efter Retsplejelovens almindelige Regler kun vil kunne anvendes, saafremt højere Straf end Bøde og Hæfte maa antages at være forskyldt, og der vil derfor kun kunne blive Tale om at anvende Fængsling i grovere Tilfælde af Overtrædelse af Politivedtægterne, herunder navnlig i Tilfælde af gentagen Beruselse, men derimod ikke ved Overtrædelse af de talrige andre Bestemmelser i Politivedtægterne, der som Regel kun vil medføre Bødestraf.

Ved Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, Nr. 1, foreslaas Straffen for Overtrædelse af Straffelovstillægget af 22. Juli 1940 skærpet. Efter den gældende Lov straffes den, der ved trykt Skrift eller paa anden Maade offentlig giver Meddelelser, der er egnede til at skade Landets Interesser i Forhold til Udlandet, med Fængsel indtil 1 Aar eller under formildende Omstændigheder med Hæfte eller Bøde. Da man under de nuværende Forhold maa lægge overordentlig megen Vægt paa, at denne Bestemmelse ikke overtrædes, og mener, at en væsentlig Skærpelse af Straffen i saa Henseende kan have gavnlig Virkning, foreslaar man, at Maksimumsstraffen fastsættes til Fængsel i 3 Aar i Stedet for som nu 1 Aar.

Ved Bestemmelserne i Lovforslagets § 2, Nr. 2, og § 3 gives der Adgang for Justitsministeren til at træffe Bestemmelse om, at Underrettens Afgørelser i Sager om Overtrædelse af de to midlertidige Straffelovstillæg af 22. Juli 1940 og 18. Januar 1941 skal paaankes direkte til Højesteret i Stedet for til Landsretterne. Efter de gældende Regler vil disse Sager i Almindelighed kun kunne paaankes til Landsretterne. Anke til Højesteret kræver i alle Tilfælde Tilladelse fra Justitsministeriet, og denne er efter Retsplejelovens almindelige Regler herom betinget af, at Sagen har almindelig Interesse eller videregaende Følger for den tiltalte. Højesteret er derhos efter de gældende Procesregler afskaaret fra at foretage en selvstændig Bedømmelse af Beviserne og maa derfor lægge Landsrettens Afgørelse af Bevisspørgsmaalet til Grund ved sin Paadømmelse af Sagen.

De i de to Straffelovstillæg omhandlede Sager er imidlertid af overordentlig stor Betydning ikke blot for Staten, hvis Interesser de naturligvis ofte vil berøre stærkt, men ogsaa for de tiltalte, idet der kan blive Spørgsmaal om Idømmelse af strenge Straffe.